

(המשך מעמוד 15)

הסיבה לכך נעוצה בהבדל המהותי בין שני סוגי מיפלגות בישראל. יש סוג של "מיפלגות ממנון", בהן, המנגנון חשוב לאין שיעור יותר מקהל החברים. המנגנון מספק פרנסה, במישור ובעקיפין, לחלק גדול של הבוחרים. אין הוא זקוק למנהיג. חבורות של פונקציונרים, שכל אחד מהם הוא אפס אנשי, שולטים בכיפה. זהו המצב במפא"י בכך גילגרי

תמיר המשיך להילחם אחרי שהובס. הוא השמיץ את בגין ואת אנשיו. אלה זרקו לעברו מוצצים של תינוקות. בגין אמר שתמיר דומה לילד מפונק ומרונו הנושך את השטיח". על וייצמן התבטא בגין השכוע ביתר אלגנטיות. הוא התייחס אליו בזלזול עדין כאילו ידו הכיב שאין לכעוס עליו, הגדרו כ"ש"י כב נחמד". מה יעשה השוב הנחמד. שרק את

אב ובו

בפנים קמוצות מסתכל חיים לנדא, מראשי הוותיקים, במנהיגו הנרגז, בשעה שזה מתייעץ עם בנו, בנימין זאב בגין. ליד בגין יושב זאב מאירפדל, מתומכיו. הבעות הפנים מתארות היטב את המחייחות.

לידה, במפא"י, כ"י"ץ באגו, בפא"י ואפילו במפ"ם, בעלת המנהיגים ה"היסטוריים".

לא כן המצב בחרות. חלק גדול מאוד ממצביעיה כלל אינם חברים בה, ואינם מתעניינים כהוא זה בנעשה בה. גם חברי ריה הרשמיים אינם תלויים, ברובם, במנהיג. אין בה חיים מיפלגתיים אמיתיים. מאות עסקנים מעוניינים בכיבודים ובתקציבים, במישרות ובשליחויות. שיש בכירי חו של המיפלגה לחלק בשפע, בסוכנות, בהסתדרות הכללית, בעיריות, בגופים ממלכתיים ובמנגנון שלה עצמה. אבל, עסי קנים אלה הם מיעוט קטן בקרב 200 אלף בוחרים חרות.

בעיני הבוחרים האלה, ריכוזי העולים החדשים, בשכונות העוני של עזרת המזורה, וגם במרכזי ה"ערים הגדולות הוותיקות" — מנחם בגין מופמד את התנועה, והם יצי בעיניו גם אם כל מנגנון תנו"ע עתידות ייקבר מחר באדמה.

כל איש בתנועה מבין זאת. לכן ית' מוטט כל כוח, שיקום נגד בגין, ברגע המכריע. אין צורך בשום אמצעי-כפייה. ההכרעה יכולה להיות "דמוקרטית" לחלוטין — כפי שאכן היתה בשבוע שעבר.

הוועידה הכריעה למען בגין. כישלוננו של עזר וייצמן לא היה מיקרי. הוא היה מובטח מראש. קרה לו דבר שלא היה צריך לקרות לאולו בצה"ל, שהיה פעם ראש אג"ם: הוא תיכנן שאקטיבקה תוך התעלמות נמורה מן הנתונים ה"ממשתיים, אייחערכת הריב ואיי החבלת המציאות האיסטראטגית. הוא לא נחל תבוסה מיקרית בקרב. הוא לא היה קורבן של אילת המול. הוא הפסיד במלחמה בגלל סיבות אויביקטיביות. שהוא התעלם מהן.

"הפלמ"ח פורק. אצ"ל לא פורק!" הת' מרמז השבוע עזר וייצמן. הוא רצה להגיד בזה שאחוזת-הרעים של ותיקי אצ"ל, ש' התלכדו סביב בגין, הביסה אותו. אבל זה היה רק חלק מן האמת. בגין אינו שר' לט רק באנשי אצ"ל. הוא שולט במאות אלפי בוחרים התנועה.

אלה היו חיי

מ בחינה אחת היתה תועלת בנס' מיינו הצבאי של וייצמן. בניגוד ל' תמיר, הוא ידע מתי נוצח.

במדינה -

העם

אשוויץ מן השמיים

כשהיא עסוקה ברכילות פוליטית פנימית, התעלמה ישראל משואה נוראה

העולם כולו הודעו. במיזרח ובמערב, קומוניסטים ואנטי-קומוניסטים, צעירים וזקנים, ממשלות וסתם אנשים, הביעו בעשרות שפות את מחאתם על חידוש הוועיה בוויאט-נאם. כאשר חיל-האוויר העצום ביותר ממטיר על ארץ קטנטנה כמויות של פצצות שהעולם עדיין לא ראה כדוגמתן. רק ישראל והישראלים לא הגיבו כלל. קורבנות השואה היו אדישים לשואה. הם עסקו ברכילות הפוליטיות הקטנות שעמדו במרכז השבוע. האפיפיור, שהיה עסוק בהכנות לחגי המולד, מצא זמן להרים את קולו נגד הוועיה. שום רב בישראל לא השמיע קול.

אזרחי המדינה ישבו מול מקלטי הר' טלוויזיה, הקשיבו לדבריו של טייס מפציץ אמריקאי, שאמר באדישות איכ" מנית: "בשבילי זה רק ג'וב, שצריך להיעשות. אתה מבין, רק ג'וב!" ואחר-כך עבר האורח למישחק-הקלפים השבועי.

העיתונים לא התעלמו לגמרי מן הר' נעשה בוויאט-נאם. הם התייחסו אל הר' הפצצות בהנאה בלתי-מוסווית, הודיעו בשימחה שהדבר עשוי לדחות את הר' יוזמות האמריקאיות להשכנת השלום במזרח התיכון.

"עם לבדד ישכון". ישראל שכחה את הפסוק: "כי מציון תצא תורה".

מקוה להשיג זאת עליידי המשכת הר' השמדה וההרג בצפון — כפי שקיוו הוא וקודמו במשך שנים כה רבות. הם לא למדו דבר.

"השומר אחי אניכי?" ישראל מעורבת בטראגדיה זאת לא רק מפני שהיא שייכת למין האנושי, ומפני שה' תנ"ך מגנה את האיש ששאל: "השומר אחי אניכי?" ישראל מעורבת בצורה הרבה יותר ישירה. זה עתה קישרה יחסים עם מיטטרו של הנשיא תיז.

עוד לפני שבועיים נראה הדבר כצעד תמה ביותר. עכשיו מתבהר הרקע. נראה שהנשיא ניכסן, שהחליט בחשאי לתמוך בתיו עד הסוף גם בשעה שהיה נדמה שהוא נוטש אותו, הכריח את ישראל לתת את הגושפנקה שלה לאשוויץ הר' חדשה בשמי ויאט-נאם.

עיתונות לפיד של שיאה

ב"מעריב" מצטערים על ההשוואה בין אייכמן לאורי אביב אחרי הרעש הגדול השתררה הדממה. הסערה הציבורית שהתעוררה סביב הגילויים על תפיסת רשת הריגול הסורית, בה היו חברים מספר חברים יהודים, שככה השבוע. רבים החלו לערוך את חשבון הנפש ולבדוק אם ההתרגשות לא היתה מוגזמת. ברור היה כי הפרשה לובתה בצורה חסרת תקדים על ידי שירותי-הביטחון, שסיפקו לאמצעי התיק' שורת מידע בשפע בנושא זה, בצורה חורגת מהמקובל. חוגים ביטחוניים גם

עיתונאי לפיד לזול את החשודים

העלו ספק אם הידיעות שפורסמו בדבר הנזק הביטחוני, שגרמו כביכול אנשי הרשת לבטחון המדינה, לא היו מנופחות. בין הראשונים להתאוששות ולתגובה היה נשיא מועצת-העיתונות הישראלית, נשיא בית-המישפט העליון לשעבר, יצחק אולשן. מסתבר כי הפירסומים המגמתיים בעיתונות הישראלית סביב מעצר החשוד דים בריגול הוציאו משלוותו אף את הנשיא בן ה"77. הוא תבע לכנס את חברי נשיאות מועצת העיתונות כדי לדון בפירסומים אלה. הדיון התקיים באווירה מתוחה, שכן מרכיב חברי הר' נשיאות מייצגים עיתוננים שנגד פירסו' מיהם התרעם אולשן.

השואה עם הנאצים. לדעתו הר' פרטית של אולשן מתחיל מצב הטוב' יודיעה, בו אסורה התערבות בענין הר' נמצא בבירור מישפטי, כבר מרגע הוצאת צ'רמעצר על ידי שופט נגד חשוד, ולא כפי שמקובל בישראל, רק עם תחילת הבירור המישפטי. לדעתו קיים חשש כי מה שקרוי "מישפט העיתונות" יפגע בזכויות האזרחיות של הנאשם. אולשן תבע לכנס את מליאת מועצת העיתונות כדי לדון בנושא מבחינה כללית. (המשך בעמוד 18)

שאר חלקי העולם חזו בסלידה גוברת נהגה על פי הכלל "עם לבדד ישכון". אחרי הטראגדיה, שהאמריקאים עצמם נפלו לה קורבן כמו בני-האדם שהמוות נפל עליהם מן השמיים בוויאט-נאם. לפני חידוש וחצי היה העם האמריקאי בטוח כי המלחמה נסתיימה. עכשיו עולה בלבב החשד הנורא כי ריצ'ארד ניקסון רימה אותה, שיקף לו במצה נחושה, ולא התכוון כלל לקבל את טיוטת-השלום שהנרי קסינג'ר הציגה ערב הבחירות.

טיטאט זו היתה צריכה להביא להפסקת' אש, על פי המציאות הצבאית הנוכחית. חלקים ניכרים של ויאט-נאם עמדו ל' הישראל תחת שילטון הוויאט-קונג. גורל המדינה הדרומית עמד להיחתך במאבק פוליטי בין הפלגים — ולדעת רוב זה פרשנים היה תמישטר של הנשיא תיו ממוטט תוך זמן קצר. ניכסון לא רצה בכך. בניגוד לקסינג'ר, שהשלים עם נפילת תיו השנוא, רוצה ניכסון להחזיק בו בכל מחיר. הוא

מילבד סיעת העולם הזה — כוח חדש בכנסת, שתבעה מנשיאות הכנסת לקיים דיון דחוף על נושא זה.